

Uns ocells han seguit la companyia dels senyors Lupini de poble en poble com a fidels espectadors. Fins i tot, saben l'espectacle de memòria. Però els habitants d'aquesta localitat no coneixen la història. Com reaccionaran en conèixer les desgràcies dels jóvens protagonistes?

Una gran representació

Entre comentaris i preguntes, la gent del poble va anar muntant l'escenari. Tots volien saber què n'havien fet, de la **carraca**, i on havien estat tot aquell temps, de quina marca era la camioneta, què volia dir **odeó**, quantes hores durava el nou espectacle...

Els senyors Lupini van tenir una resposta per a tothom. I ja amb l'escenari a punt, van anunciar la funció. No de circ, sinó de teatre, una estrena mundial titulada:

“LA VIRTUOSA EULÀLIA I EL BARÓ DIABÒLIC”

Interpretada per l'**elenc** estable del teatre a l'aire lliure ODEÓ.

Integrat per:

Margarida i Dídac Lupini.

A poc a poc es va córrer el teló, que estava estès entre dos arbres. Al davant, en una improvisada platea de cadires i butaques, tamborets, caixes o simplement l'herba fresca del terra, el públic s'esperava.

A dalt dels arbres, a les branques més gruixudes, un altre públic, atent i silenciós, i protegit per la penombra, es preparava per veure una vegada més (i ja eren tantes vegades que ho feien, que ja n'havien perdut el compte!) les peripècies de la rossa Eulàlia amb el diable en persona. Sabien de memòria tot el que succeïa a l'obra: l'inici, el desenvolupament i la fi.

I ara, silenci que comença la funció.

Asseguda en una butaca, al bell mig de l'escenari, hi ha l'Eulàlia, vestida de color lila, té el cabell ros i el du agafat en una trena. Sospira perquè espera l'arribada de Bernard, el seu fidel enamorat, que no tarda molt a aparèixer per repetir-li les promeses d'un amor etern.

Però hi ha alguna cosa en els seus ulls, en els seus gestos que intranquil·litza la xica, i després de fer-li algunes preguntes insistents com: “Digues-me, què et passa, Bernard! Alguna cosa m'amagues, els teus ulls no m'enganyen...”, el xic li dóna la mala notícia:

“Me n'he d'anar, estimada meua, no sé per quant de temps... La meua àvia ha estat raptada per uns bandits, que em demanen un rescat important! Jo no posseïsc res, prou que ho saps, però, tot i així, he d'alliberar-la...”

“Ja ho sé, Bernard, ja ho sé. Ets pobre però valent i això fa que el meu amor cresca per tu”, li diu l'Eulàlia emocionada.

“Aniré a buscar l'àvia, però tornaré, i serem feliços per sempre més”, li diu el xic mentre li besa les mans.

Però Eulàlia dubta un moment: “I com t’ho faràs per pagar el rescat, si no tens ni un ral?”.

I Bernard li respon: “No els pagaré cap cèntim. M’hi enfrontaré i, si cal, els faré pols!”.

Eulàlia continua preguntant: “Estimat meu, si ets incapaç de matar una mosca”, li diu dolçament.

“Tens tota la raó. Aleshores, m’oferiré perquè m’agafen presoner a mi, en lloc de la meua àvia!”, diu el xic amb la mirada perduda a la llunyania.

“Ah, no! Això sí que no! Si et fan presoner a tu, jo moriré”, va clamar la xica.

“No em queda cap altre remei. D’una manera o d’una altra alliberaré l’anciana estimada, que ha tingut cura de mi des que era menut, quan vaig perdre els pares en aquell naufragi terrible... Ella ho ha sacrificat tot per mi, ja ho saps prou.”

“Vés-hi, però no tardes. Jo t’esperaré setmanes, mesos, anys i, si no en tornes...” arribats a aquest punt l’Eulàlia cau de genolls i, mentrestant, es corre el teló.

Així acaba el primer acte i el públic no sap què fer. Es miren els uns als altres. N’hi ha que tenen ganes d’anar a buscar el xic per ajudar-lo, altres de consolar Eulàlia... però de seguida tothom recupera el sentit i la realitat i s’adonen que tot és ficció pura. I esclaten els aplaudiments.

BEATRIZ DOUMERC

Una ploma amb història. Editorial Edelvives

carraca: vehicle vell.

odeó: odèon, teatre de dimensions reduïdes.

elenc: grup de persones que formen una companyia teatral.

1 Qui formava part de la companyia teatral?

2 Explica quins canvis s’havien produït en el treball dels senyors Lupini.

- Abans el seu mitjà de transport era i ara
- Abans feien un espectacle de i ara

3 Observa i indica quin és el teatre que muntaren els habitants del poble.

4 Escribe V o F en el quadern segons si les afirmacions següents són verdaderes o falses.

- Bernard és el cap d’un grup de bandits.
- Bernard vol enfrontar-se als bandits però Eulàlia no hi està d’acord.
- Bernard vol fer un tracte amb els bandits per ajudar la seua àvia.
- Eulàlia se’n va amb Bernard per ajudar-lo.

5 Escribe les paraules de Bernard i Eulàlia que demostren l’amor que senten l’un per l’altre.

6 Alguna vegada has cregut que el que passava a l’escenari era de veritat? Comenta-ho amb els teus companys.